

A csizmás kandúr

Volt egyszer egy molnár, annak három fia. Mikor érezte, hogy elközelgett végső órája, ágyához hívatva fiait, és szólott hozzájuk:

– Fiaim, tudjátok, hogy szegény ember voltam világeletemben. Most, hogy meghalok, nem hagyhatok rátok kincseket, de azért szeretném, ha megelégednétek az örökrészetekkel, mint ahogy én is mindig elégedett voltam a kevéssel. Neked, legidősebb fiam, a malmot hagyom, az öcséd vigye el a szamarat, te meg, legkisebb fiam, a nagy fekete kandúrt kapod.

Alig mondta el végrendelezését, bekoppant a szeme, meghalt csöndesen.

**Mit hagyott
a molnár a három fiára?
Rajzold le!**

Eltemették a fiúk, meg is siratták, aztán megosztottak az örökségen. A legöregebb kaján mosolygással adta oda öccseinek a szamarat és a kandúrt, aztán elbúcsúztak egymástól, a két öcs elindult hetedhét ország ellen, szerencsét próbálni.

Hanem a legkisebbik bizony nem örült az örökségnek.

– Hej, haj – dörögött magában –, én ugyan jól jártam! Más apa olyan örökséget hagy a gyermekére, hogy megélhetnek belőle, bezzeg az én örökségem még enni kér tőlem, ahelyett hogy eltartana! De hiszen, jussak csak bajba, agyonütöm, annyi szent! Jó lesz a bőre sapkának, legalább ennyi hasznom legyen belőle!

Meghallotta a kandúr, hogy mit dirmeg-dörög a gazdája.

– Ejnye, kedves gazdám – mondotta sírva –, te ugyan jó sorsra szántál! Pedig nincs okod panaszra, elhiheted! Meglásd, szerencsét hozok rád, csak szerezz nekem egy pár csizmát meg egy vadásztarisznyát.

Jól van, megbánta a fiú, hogy halálra szánta szegény kandúrt, megsimogatta, aztán elment, szerzett egy pár csizmát meg egy vadásztarisznyát. A kandúr sem volt rest, egykettőre felrántotta a csizmákat, nyakába kerítette a tarisznyát, aztán elindult az erdőbe nyulászni. Éppen alkonyodott, ilyenkor szoktak a nyulak a patakra járni. A kandúr hálót állított a parton, káposztát és lóherét tett a hálóba, maga pedig elbújta a bokrok között. Nemsokára jött egy nagy nyuzsi, rágcsálni kezdte a káposztát, bele is bonyolódott a hálóba. Nem menekülhetett, megölte a kandúr.

Nagy büszkén indult a gazdájához, de útközben mégis mást gondolt. Ő biz' egyenesen a királyi palotába ment. Csodálkozott az őrség, nem is igen akarták beengedni, de addig beszélt, addig magyarázott, hogy végre mégis bejuthatott.

Futott egyenesen a király elé, kivette tarisznyájából a nyulat, letette a trón előtt, és azt mondta:

– Felséges uram, az én gazdám, Malmossy gróf ezt a nyulat küldi hódolata jeléül, fogadja felséged szívesen!

A király nagyon szerette a nyúlpecsenyét, szívesen vette hát az ajándékot.

– Köszönöm, fiam! – mondta a kandúrnak. – Mondd meg az uradnak, hogy megörvendeztetett ajándékával!

No, ha a király örült, a kandúr még nála is jobban. Most már tudta, mit kell tennie! Minden áldott nap beállított a palotába valami szép vaddal, hol nyulat, hol foglyot, hol fácánt vitt a királynak, nem felejtette el a király Malmossy grófot.

– Hallod-e, fiam, szeretném már ismerni a gazdádat! – mondta egyszer a kandúrnak.

Az ám, gondolta a macska, hiszen csak tudnám, honnan szerezzek neki egy szép ruhát?

Törte a fejét, csavargott erre-arra a királyi palotában, egyszer meghallja, hogy másnap kirándul a király szépséges leányával.

– Akkor már rendben vagyunk! – örvendezett. Futott a legényhez, mondja neki:

– No, holnap megalapíthatod a szerencsédet, csak fogadj szót, tedd meg, amit mondok!

Jól van, ráhagyta a legény. Másnap elvezette a kandúr az országút mellett egy tóhoz.

– Hát, lelkem, először is fürdőzz itt a tóban!

Nem nagyon akart a legény, de végre mégis nekivetkezett, beugrott a vízbe, fürdött kedve szerint. A kandúr meg nagy hamar összekapkodta a ruháit, elrejtette őket egy bokorban.

Alig lett készen vele, jó a király hintója, benne ül szép leányával őfelsége. Odaszaladt a kandúr, nagy siránkozva, kiabálva:

– Segítség, segítség! A gazdám, Malmossy gróf a tóba fullad!

Meghallja a király, küldi lakáját, hogy segítsen a grófnak, húzza ki a vízből.

A kandúr aztán odaállt a kocsi elé, meghajolt illőképpen, úgy köszönte gazdája nevében a király kegyelmét.

– Hát miért nem jó a gazdád maga? – kérdezte a király.

– Jaj, felséges uram, másik baleset is érte, de azt elmondani sem merem.

– No, mondd csak el bátran!

– Ellopták a gazdám ruháit, mialatt fürdött. Nincs mit magára vegyen, nem jöhet felséged elébe!

Tüstént hazafuttatott a király egy lovas embert a palotába, drága ruhákat hozatott, abba felöltözött a molnárfiú. Olyan daliás legény lett belőle, bizony hercegnek is beillett volna, nemhogy grófnak!

Odalépett a kocsi elé, meghajolt mélyen, úgy köszönte a királyi kegyelmet.

– Tarts velünk! – szólott a király. – Ül ide szembe, a kisülésre!

Felült a molnárlegény, elindult a hintó. Hej, örült a kandúr, futott előre, ott talált egy szép rétet, éppen kaszáltak a parasztok.

– Halljátok-e! – mordult rájuk. – Nyomomban jó a király, kérdi, kié ez a rét, mondjátok, hogy Malmossy grófé! Jól vigyázzatok, mert ha másként tesztek, még a pokolba küldlek benneteket!

Megijedtek a parasztok, sohasem láttak még csizmás kandúrt, azt hitték, maga az ördög. Szót fogadtak hát, mikor a király megkérdezte:

– Kié ez a szép kaszáló?

Azt felelték rá kalaplevéve:

– Ez a Malmossy grófé, felséges urunk!

– Ugyan, szép réted van! – mondta a király a molnárlegénynek. – Jó kis hasznod lehet belőle!

– Hát, ha nem csurran, csöppen! – mosolygott a molnárlegény.

Mennek tovább, szép búzatáblához érkeznek. Ringott a vetés, ameddig a szem ellátott, éppen vágták a rendet a kaszások.

Kérdi tőlük a király:

– Kié ez a szép vetés, emberek?

– Malmossy grófé, felséges uram! – mondták az emberek, mert őket is megijesztette a kandúr.

– De hiszen, te igen gazdag vagy, kedves grófom! – szólott a király. – Nem értem, hogy nem láttalak eddig udvaromban!

– Külföldön utazgattam eddig, felséges uram! – felelt a molnárlegény.

No, tovább haladnak, hát egy remek kastély előtt áll meg a hintó. A kandúr már itt is járt, megismerkedett a kastély gazdájával, aki hatalmas varázsló volt.

– Hallom, milyen csodaerőd van, kedves gazdám! – hízelgett neki. – Igaz, hogy akármilyen állat alakját veheted fel?

– Igaz, bizony! – felelt a varázsló. – Oroszlán, fülemile, mindegy nekem!

– Ejnye, be szeretném látni! – mondta a kandúr. – Nem mutatnád meg?

Megtette a varázsló ezt a kis szívességet, egyszerre hatalmas oroszlánná változott. Ijedten húzódott a kandúr a sarokba, aztán felugrott a kályhára, onnan kiáltott le:

– Ez már valami! De nem hiszem, hogy most tüstént egérré tudnál változni!

– Pedig tudok! – nevetett a varázsló. Egyszeriben egérré változott, de a kandúr sem volt rest, ráugrott, bekapta, megette.

Mikor a király hintója megérkezett, már a lépcsőnél várta őket.

– Üdvözet, hódolat, felséges uram! Isten hozta Malmossy gróf kastélyában! Csodálkozott a király.

– Ez a te kastélyod? Soha nem hallottam róla!

De még jobban elbámult, mikor a kastély pompás termeit meglátta.

– Hiszen ez talán még az én palotámnál is szebb! Soha ilyen gyönyörű holmikát nem láttam!

Asztalhoz vezette a molnárlegény vendégeit, ettek-ittak, lakomáztak, pohár csengett, zene zengett.

– Kedves grófom! – szólott a király. – Ilyen férjet szeretnék a lányomnak, mint te vagy!

Felállt a molnárlegény, megfogta a királylány kezét.

– Én meg ilyen feleséget, ha hozzám jönne a királykisasszony!
Nosza, csaptak nagy lakodalmat, boldog, gazdag ember lett a molnárfiúból.
Mikor a király meghalt, ő ült helyette a trónra. Akkor megkerestette testvéreit
is, gazdagon ellátta őket minden jóval. Talán még most is élnek, ha meg nem
haltak!

Grimm fivérek meséje alapján

**Tedd sorrendbe
a mese jeleneteit!
Foglald össze
a történetet a saját
szavaiddal!**

A tücsök és a hangya

A tücsök dalolt egyre, bár
Izzott a nyár,
Úgyhogy mikor jött a komor
Tél, része gond volt és nyomor:
Még egy picinke kisdarab
Legye, vagy férgé sem maradt.
Hét ment is a hangyához át
Elpanaszolni nyomorát,

És kérte, adjon néki kölcsön
Zsákjába egy kis magot töltsön.
Új aratásig, legalább.
„Majd megadom, lesz erre gondom,
Nyáron, tücsök-szavamra mondom
A tőkét meg a kamatát.”
Bosszantja a tücsök kalandja,
Nem is adott magot a hangya. –
De ezt kérdezte végre tőle:
„Mit tettél a meleg időbe?”
„Éjjel-nappal munkába voltam,
Fűnek-fának folyton daloltam.” –
„Daloltál? rendbe van, komám,
Akkor ma táncolj, szaporán.” –

La Fontaine meséje,
fordította Kosztolányi Dezső

1. Mit csinált a tücsök nyáron?

- Dolgozott.
 Muzsikált.
 Pihent.

2. Mi történt a tücsökkel télen?

- Fázott.
 Félt.
 Éhen maradt.

3. Kitől kért segítséget a tücsök?

- A hangyától.
 A madártól.
 A szöcskétől.

Válaszolj a kérdésekre!
Jelöld meg a helyes választ!

4. Mit tett a hangya?

- Szívesen adott ételmet.
 Nem adott semmit.
 Kölcsönadott egy kis magot.

Melyik közmondás illik leginkább a meséhez? Húzd alá a helyes választ!

- Minden jó, ha a vége jó.
- Aki nem dolgozik, ne is egyék.
- Amilyen a fa, olyan a gyümölcse.
- Két dudás nem fér meg egy csárdában.
- Madarat tolláról, embert barátjáról.
- Bolond lyukból bolond szél fúj.